

Arrest

nr. 38 394 van 9 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELLOYE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Santiago de Cuba en hebt u de Cubaanse nationaliteit. Na uw studies, meer bepaald in het jaar 2000, zou u in Varadero zijn gaan werken in de bouwsector. U zou in Varadero hebben verbleven tot 2005 en tijdens deze periode zou u verschillende problemen hebben gekend met de Cubaanse autoriteiten. Deze zouden hebben gevarieerd van eenvoudige pesterijen tot incidenten van ernstige aard. Al in 2000 zou u regelmatig in aanvaring zijn gekomen met de Cubaanse politie omdat u zich niet zomaar neerlegde bij het restrictieve regime dat de Cubaanse bevolking wordt opgelegd. U zou geregeld zijn opgepakt en zijn vastgehouden, soms voor een zeer korte periode, soms langer. In 2003 of 2004 zou u, toen u zich in Varadero op een stuk strand bevond waarvan de toegang exclusief voorzien was voor toeristen, zijn benaderd door agenten die u op die

overtreding aanspraken. U zou een boete hebben gekregen, maar zou hebben geprotesteerd. Daarna zou u een paar klappen hebben gekregen en zou u het op een lopen hebben gezet. Ze zouden echter honden achter u hebben gestuurd en u zou door hen zijn gegrepen. Vervolgens zou u drie dagen zijn vastgehouden op een politiepost. Omdat u weigerde te eten, zouden ze verplicht zijn geweest u te laten gaan. Ook zou u één keer - u hebt geen idee meer wanneer juist - door politieagenten zijn aangesproken toen u met een verfpot over straat liep. Ze zouden u er valselijk van hebben beschuldigd deze te hebben willen verkopen, wat illegaal is. U zou tijdens uw verblijf in Varadero nog een andere keer valselijk zijn beschuldigd, deze keer van drugsverkoop. Toen zou u drie maanden hebben vastgezeten. Eind 2005 zou er een rechtszaak tegen u zijn aangespannen: u zou o.a. zijn aangeklaagd wegens drugsfeiten en weerspanningheid, maar zou zijn vrijgesproken. Omwille van de aanhoudende problemen in Varadero zou u besloten hebben naar Havana te verhuizen, waar u in de landbouwsector zou hebben gewerkt. Daar zou u ook geregeld in aanvaring zijn gekomen met de Cubaanse ordediensten, in de eerste plaats omdat u volgens de Cubaanse overheid geen toelating had in Havana te verblijven. Om die reden zou u een aantal boetes hebben gekregen, maar u zou steeds hebben geprotesteerd en zou deze nooit hebben betaald. In maart 2007 zou u opnieuw zijn beboet door politieagenten en daarna door hen zijn aangevallen. U zou hun aanval hebben afgeweerd, waarop u zelf zou zijn beschuldigd een politieagent te hebben aangevallen. U zou toen 56 dagen zijn vastgehouden en er zou een gerechtelijke procedure tegen u zijn opgestart. Het zou echter volgens u nooit tot een proces zijn gekomen. Ook omdat u contact had met buitenlandse toeristen zou u geregeld problemen hebben gekend. Ergens eind 2006 zou u een Belgische toeriste hebben leren kennen en zou een relatie met haar zijn begonnen. Op 16 maart 2008 zou u, toen u uw toenmalige vriendin naar de luchthaven begeleidde, zijn aangehouden door de Cubaanse politie omwille van 'contact met buitenlanders'. U zou toen 15 dagen hebben vastgezeten en zijn mishandeld. Na uw vrijlating zou u uw woonplaats in Havana bijna niet meer hebben verlaten. U zou een visumaanvraag hebben ingediend om uw vriendin in Europa te bezoeken en zou de uitkomst daarvan hebben afgewacht. U zou een uitnodiging hebben gekregen van uw Belgische vriendin en zou naar Santiago de Cuba zijn gegaan om een 'Permiso de Viaje al Exterior' (PVE), een toelating om naar het buitenland te mogen reizen, te vragen. U zou deze hebben gekregen en op 22 juni 2008 zou u met een vlucht van Air France naar Parijs zijn gevlogen. Van daar zou u via Luxemburg naar België zijn gereisd. U zou bij uw Belgische vriendin hebben verbleven, maar toen uw legaal verblijf ten einde liep zou jullie relatie zijn stukgelopen, meer bepaald omdat uw vriendin niet akkoord was met uw beslissing niet naar Cuba terug te keren en hier illegaal te verblijven. Nadat uw visum was vervallen, zou u ook regelmatig naar Duitsland zijn gereisd om een vriendin te bezoeken. Tijdens zo'n bezoek zou u aan een aantal politiemannen een vraag hebben willen stellen over een adres en u zou daarbij uw paspoort hebben getoond. Toen zou zijn vastgesteld dat uw verblijf illegaal was en zou u zijn opgepakt. Toen pas zou u hebben ingezien dat de mogelijkheid bestond dat u naar uw land van herkomst zou worden gestuurd. Van een asielaanvraag had u tot op dat ogenblik nog nooit gehoord. U zou, op basis van uw Belgisch visum, door de Duitse autoriteiten aan België zijn overgedragen en op 20 april 2009 hebt u hier een asielaanvraag ingediend. U wenst niet naar Cuba terug te keren uit angst er veroordeeld te zullen worden tot een gevangenisstraf van vier tot acht jaar op beschuldiging een gevaar te zijn voor de staat. U bent in het bezit van een Cubaans paspoort, uitgereikt op 9 november 2007 en geldig tot 8 november 2013, met een type C-visum, geldig voor 90 dagen; een Cubaanse identiteitskaart; een bewijs dat u ongehuwd bent, uitgereikt door de burgerlijke stand van Santiago de Cuba op 3 juni 2008 en een geboorteakte uitgereikt op dezelfde dag door dezelfde instantie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt Cuba te hebben verlaten of er niet naar terug te kunnen omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, noch omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u volgens uw verklaringen eind juni 2008 in België bent aangekomen (CGVS-gehoorverslag p. 3). Uw asielaanvraag dateert echter pas van 20 april 2009, bijna tien maanden later. Uw verklaring in dit verband, namelijk dat u niet wist wat het concept 'asielaanvraag' inhield tot uw arrestatie in Duitsland toen u daar een vriendin ging opzoeken (CGVS-gehoorverslag p. 4), mist geloofwaardigheid. Volgens uw verklaringen had u op het ogenblik van uw vertrek een ernstige vrees voor vervolging in Cuba en wist u dat u nooit meer naar uw land wilde terugkeren (CGVS-gehoorverslag p. 3). Dat uw legaal verblijf na drie maanden afliep wist u duidelijk ook. Dat u in al die maanden niet op de hoogte zou zijn geraakt van het feit dat de mogelijkheid bestond om in België (of in Frankrijk, Luxemburg of Duitsland, waar u ook zou hebben verbleven) een asielaanvraag in te dienen, is niet geloofwaardig, temeer omdat u maandenlang een relatie zou hebben gehad met een Belgische en u via deze weg informatie had kunnen verkrijgen over de beschermingsmogelijkheden in België. Dat u niet wist dat u na het verstrijken van uw visum problemen

zou kunnen krijgen omwille van uw illegaal verblijf en uit eigen beweging op Duitse politiemannen zou zijn afgestapt én hen uw paspoort met vervallen visum zou hebben getoond (CGVS-gehoorverslag p. 4), is zo mogelijk nog minder geloofwaardig. De door u gegeven verklaringen voor het laattijdig indienen van uw aanvraag zijn dus duidelijk niet afdoende. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de aanwezige asielinstanties. Het voorgaande ondermijnt in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

Ook zijn er nog een aantal andere vaststellingen die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo is het feit dat u probleemloos een toelating om naar het buitenland te reizen hebt verkregen (Permiso de Viaje al Exterior, PVE), ondanks het feit dat u volgens u geseind stond als 'staatsgevaarlijk', niet geloofwaardig. De Cubaanse autoriteiten beperken in sterke mate de mogelijkheid om te emigreren of om naar het buitenland te reizen door het niet afleveren van een PVE, zeker voor personen die als een bedreiging voor het regime worden beschouwd. Hiermee geconfronteerd verklaarde u aanvankelijk dat u die toelating hebt gekregen in uw geboortestad Santiago, waar u al lange tijd niet meer gewoond had (CGVS-gehoorverslag p. 11). Daarop stelde u enkel geseind te zijn geweest in het kader van het drugsonderzoek dat naar u zou zijn gevoerd in de periode dat u in Varadero woonde (CGVS-gehoorverslag p. 11), dat deze zaak was afgesloten en u dus niet meer geseind stond op het ogenblik dat u deze PVE hebt aangevraagd/verkregen. Nochtans had u eerder in uw gehoor heel uitdrukkelijk verklaard dat u geseind stond nadat er tegen u een procedure wegens 'staatsgevaarlijkheid' was opgestart na ervan te zijn beschuldigd iemand van de Cubaanse autoriteiten te hebben aangevallen in Havana (CGVS-gehoorverslag p. 8-9). In ieder geval kan het feit dat u het land legaal mocht verlaten niet in overeenstemming worden gebracht met de door u ingeroepen vrees voor vervolging, meer bepaald een vrees veroordeeld te worden tot vier à acht jaar gevangenisstraf. Dat de politie van Santiago van uw zaak op de hoogte was - de politiechef daar zou u er op gewezen hebben dat er een zaak tegen u liep en dat u een gevangenisstraf riskeerde -, maar de migratiedienst van Santiago niet, is niet geloofwaardig. Ook is het zeer opmerkelijk dat u stelde een gevangenisstraf tussen de vier à acht jaar te riskeren omwille van 'gevaarlijkheid' (dangerousness/peligrosidad) (CGVS-gehoorverslag p.11), terwijl artikelen 72-90 van de Cubaanse strafwet die hierover handelen voorzien in een maximumstraf van vier jaar. Aangezien deze vrees voor vervolging aan de basis lag van uw beslissing Cuba te ontvluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u weet welke straf u precies riskeert. Ook kon u geen enkele naam geven van een persoon die in Cuba werd veroordeeld / vastzit op basis van deze beschuldiging. Verder hebt u geen enkel document voorgelegd dat een gerechtelijke procedure tegen u zou kunnen aantonen (CGVS-gehoorverslag p. 9), ondanks het feit dat u zelf beweerde dat u bijvoorbeeld een document hebt waarop zou staan dat een 'proces tegen u hangende is' (CGVS-gehoorverslag p. 9). I.v.m. het drugsproces dat tegen u zou zijn gevoerd in 2005 in Varadero verklaarde u, gevraagd naar bewijzen hiervan, dat er kopies bestaan van bewijsstukken, maar dat u ze niet bij hebt omdat u niet wist hoe een asielprocedure werkte (CGVS-gehoorverslag p. 6). Onmiddellijk daarna stelde u echter die documenten niet meer te hebben (CGVS-gehoorverslag p. 6).

Uw geloofwaardigheid wordt nog verder op de helling gezet door een aantal inconsistenties in uw verklaringen. Gevraagd naar uw eerste ernstige problemen met de Cubaanse autoriteiten, gaf u als antwoord in 2000 in Varadero drie dagen te zijn vastgehouden op een politiepost en te zijn mishandeld nadat u geprotesteerd had toen u er werd op gewezen dat u zich op een stuk strand bevond waar u niet mocht komen (CGVS-gehoorverslag p. 5). U beschouwde deze zeer ingrijpende gebeurtenis als een soort beginpunt van uw problemen (CGVS-gehoorverslag p. 5). Later kwam u terug op deze verklaring en plaatste u dit incident plots ergens in 2003 of 2004 (CGVS-gehoorverslag p. 7). Ook bent u zeer onduidelijk over de problemen die u in Havana zou hebben gekend. U stelde aanvankelijk zo een drie à vier keer langer dan 72 uur te hebben vastgezet en dat de langste opsluiting, nadat u was opgepakt na een gevecht met de Cubaanse autoriteiten, 56 dagen heeft geduurd. Er werd u op gewezen dat dit antwoord impliceert dat u deze drie à vier incidenten zou kunnen duiden, maar u bleek hiertoe niet in staat (CGVS-gehoorverslag p. 9-10).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Wat betreft het feit dat u in Havana voortdurend problemen kende omdat u geen toelating had er te verblijven, dient gesteld dat een verplichte beperking van de vrije vestiging op zich niet gelijkgesteld kan worden met een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart, het bewijs dat u ongehuwd bent en uw geboorteakte tonen uw identiteit, nationaliteit, reisweg en burgerlijke staat aan, maar daar wordt in bovenstaande vaststellingen nergens aan getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

4. Verzoeker beroept zich op de schending van het vluchtelingenverdrag en *“artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet”*. Indien de *“Raad zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut meent hij dat hem alleszins het subsidiair beschermingstatuut moet toegekend worden”*.

4.1. Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal uit het oog is verloren *“dat de ‘gegronde vrees voor vervolging’ een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element bevat. In casu koestert Verzoeker wel degelijk een duidelijke vrees voor de Cubaanse autoriteiten, een vrees die gegrond is, zoals blijkt uit zijn feitenrelaas. Verzoeker werd namelijk reeds meermaals op willekeurige manier door de Cubaanse politiediensten opgepakt, vastgehouden en geslagen. Dit telkens wanneer Verzoeker op zijn rechten ging staan. Het gedrag van de Cubaanse autoriteiten heeft dus als gevolg dat verzoeker telkens opnieuw moest vrezen voor zijn vrijheid en fysieke integriteit wanneer hij met de Cubaanse autoriteiten in contact kwam. In casu vormen de talrijke ‘kleine ingrepen’ van de Cubaanse autoriteiten op verzoeker een groot geheel. Deze langdurige en voortdurende aantastingen van zijn vrijheid van meningsuiting, beroving van vrijheid en aantasting van zijn fysieke integriteit hebben verzoeker het gevoel gegeven dat het redelijkerwijze onmogelijk was om noch langer in zijn land te blijven. Dankzij zijn Belgische vriendin heeft hij dan ook zijn land kunnen verlaten. Op dit ogenblik wist verzoeker dat hij nooit meer naar zijn land zou terugkeren. Het is echter pas wanneer hij de ‘zekerheid’ van het thuis van zijn ex-vriendin heeft verlaten, dat hij weer eens is gaan vrezen voor zijn zekerheid en voor vervolging door de Cubaanse autoriteiten”*. Er bestaat dus wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door de Cubaanse autoriteiten, aldus verzoeker.

4.2. Verzoeker herhaalt het feitenrelaas maar gaat niet in op de motieven van de bestreden beslissing. Deze blijven dan ook overeind. Zo geeft verzoeker nog steeds geen toelichting waarom hij tien maanden wachtte vooraleer een asielaanvraag in te dienen en waarom hij zijn toeristische reis naar Duitsland belangrijker vond dan het zoeken naar bescherming. Een dergelijke houding kan bezwaarlijk aantonen dat verzoeker zijn land verliet met het oog op internationale bescherming zij het als vluchteling of in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien heeft verzoeker om te reizen naar Europa alle nodige administratieve hulp gekregen van zijn nationale autoriteiten. Hij verkreeg een paspoort en een uitreisvisum. Hieruit kan enkel blijken dat verzoeker niet in de negatieve aandacht stond van de Cubaanse autoriteiten, laat staan als staatsgevaarlijk werd beschouwd en vier à acht jaar gevangenisstraf zou riskeren (CGVS-gehoorverslag p.11). Ten slotte is verzoeker niet coherent over zijn problemen en kan geen objectieve gegevens neerleggen die zijn beweringen ondersteunen terwijl hij volhoudt het voorwerp te zijn van gerechtelijke procedures en aldus over processtukken moet beschikken. Verzoeker toont geen vervolging aan. Verzoeker blijft bij loutere blote beweringen die niet kaderen in de strafwetgeving van Cuba (zie strafmaat bepaalt in artikelen 72 tot 90 van de Cubaanse strafwet). Het verzoekschrift meent dat verzoeker het voorwerp was van zware mishandelingen wat strijdig is met de verklaringen van verzoeker die weliswaar ‘enkele klappen’ rapporteert maar verder

vooral de nadruk legt op -overigens niet aangetoonde maar niet uit te sluiten- kortstondige arrestaties en financiële boetes omwille van zijn contacten met vreemdelingen. Verzoeker toont niet aan dat de eventuele problemen naar aanleiding van contacten met vreemdelingen leiden of geleid hebben tot systematische vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker blijft bij theoretische beschouwingen met verwijzingen naar rechtsleer en algemene niet onderbouwde opmerkingen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.4. De door verzoeker neergelegde documenten betreffen zijn identiteit die niet in twijfel wordt getrokken en de overname van België door Duitsland in het kader van het Schengenverdrag. De algemene mensenrechtenrapporten verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.5. De overige elementen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.7. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK